

ALEXANDER STAINFORTH

VIANOČNÝ SLUB

ŠTYRI LABKY,
DVE ZLOMENÉ SRDCIA
A JEDEN VIANOČNÝ
ZÁZRAK

VIANOČNÝ SLUB

ALEXANDER STAINFORTH

VIANOČNÝ SLUB

ŠTYRI LABKY,
DVE ZLOMENÉ SRDCIA
A JEDEN VIANOČNÝ
ZÁZRAK

Original title: Alexander Stainforth: VÁNOČNÍ SLIB

Text © Alexander Stainforth, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Trevillion

Translation © Anna Blahová, 2025

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2025

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

FORTUNA LIBRI, a.s.

Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava

fortuna@fortuna.sk

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď
výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek
spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou
reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného
súhlasu majiteľov práv.

BN: 149151/01

ISBN 978-80-573-0591-0

RECENZIA: KONIEC JEDNEJ KARIÉRY

Marcus Gilbert

New York Times, literárna príloha

Kedysi nádejná autorka romantických príbehov Olivia Sterlingová sa pokúsila o radikálnu zmenu žánru svojím debutovým trilerom *Po zotmení*. Výsledok je taký katastrofálny, že čitateľ musí premýšľať, či autorka naozaj verila, že odovzdala kvalitný rukopis, alebo iba stavila na to, že bude šokovať čitateľov.

Sterlingová zaplavuje stránky krvou s takou intenzitou, že zahanbí aj béčkové hororové filmy. Príval násilia je zbytočný, pôsobí lacno a samoúčelne. Autorka akoby dospela k mylnému záveru, že hodnotný triler sa posudzuje podľa počtu mŕtvov a litrov preliatej krvi.

Ešte horšie vyznievajú časté dejové zvraty, ktoré prichádzajú s takou frekvenciou a nepredvídateľnosťou, že románu chýba akákoľvek vnútorná logika. Správanie postáv vôbec nezodpovedá ich povahe, ich konaním autorka len servíruje ďalšie šokujúce odhalenia. Zvrat v deji, a zase zvrat, nakoniec vytvára chaotický zlepenec scén, a v každej scéne samé klišé.

Pri čítaní sa nemožno ubrániť otázke: *Prečo sa úspešná autorka romantických príbehov rozhodla opustiť*

žáner, v ktorom bola uznávaná a v ktorom sa jej darilo?

Jej historické romancy vynikali prepracovanými charaktermi postáv a citlivým vykreslením pocitov. V trileri nenájdeme ani stopy po týchto kvalitách – zdá sa, že Sterlingová zabudla všetko, čo vedela, v snahe vytvoriť niečo „zrelšie“ a závažnejšie“. Čo napokon sama priznala v kontroverznom rozhovore. Po odvysielaní jej rozhovoru sa strhla smršť negatívnych ohlasov a urazených reakcií z jej hlavnej čitateľskej základne.

Z románu *Po zotmení* necítiť, že by vychádzal z autorkinho vnútra, z jej presvedčenia a talentu. Je to dielo, ktoré sa zúfalo usiluje byť niečím, čím nie je – a táto neprirodzenosť kričí z každej strany knihy.

Pre Oliviu Sterlingovú je tento triler pravdepodobne nielen prvý, ale i posledný pokus o zmenu žánru. Neprekvapilo by ma, keby to bola napokon jej posledná kniha. Niektorí autori končia kariéru s tichým povzdychom, iní s hlasným treskotom. Sterlingová si, bohužiaľ, vybrala tú druhú cestu a svoj literárny odkaz tak uzavrela knihou, na ktorú by bolo lepšie čo najskôr zabudnúť.

KAPITOLA 1

Olivii sa zachveli ruky. Recenzia v New York Times ju šokovala, vyhrkli jej slzy, ani nevnímala, že jej stekajú po lícach.

Hoci by sa mohla škriepiť o svoje zámery napísať dobrú knihu, v jednom musela dať kritikovi za pravdu: Má po kariére a na vine si je sama.

Vstala z pohovky a zadívala sa na poličku s trilerom, ktorú skritizovalo niekoľko kultúrnych rubriík. Akoby sa proti nej zdvihla vlna nenávisťi, tak jej to pripadalo. Čitateľky na sociálnych sieťach jej stále vyčítali, že namiesto romantického príbehu pripravila krvavý triler, recenzie na blogoch vyznievali čoraz surovšie. Ani ten prekliaty rozhovor na PBS tomu nepomohol. Keby mohla vrátiť čas, odpoveď by si dôkladne premyslela.

Prečo v novom žánri tak pohorela? V živote prečítala množstvo kníh, v posledných rokoch čítala najmä trilery. A nepostupovala predsa inak ako tí druhí.

Len sa neklam, hneď si povedala v duchu. Už od piatej kapitoly si vedela, že tlačíš na pílu, a písala si mechanicky. Vedela si dať dohromady slová, ale to bolo všetko. Písanie ťa veľmi rýchlo prestalo baviť.

Lenže, na druhej strane, mala aspoň príbeh, ktorý za posledné dva roky dokázala vyrozprávať. Keď dokončila desiatu historickú romancu *Tajomstvo Lady Blackwoodovej*, múza sa s ňou rozlúčila. Vyčerpala sa. Studnica romantických nápadov vyschla.

A vtedy Jonathan, jej snúbenec a literárny agent, prišiel s návrhom, aby zmenila žáner. V minulosti tak urobilo veľa autoriek – Julie Garwood, Lisa Jackson... A vyšlo im to! Dala sa Jonathanom presvedčiť, no...

Nie, nie! Svoj neúspech nemôže zvaľovať naňho. Ona sedela pri počítači, ona splodila túto zlátaninu... Vlastne podviedla svoje čitateľky a pokúsila sa osloviť inú cieľovú skupinu, akoby pre ňu ich dlhoročná priazeň nič neznamenalala. Navyše to v televíznom interview sama potvrdila...

Karma na seba nedala dlho čakať. Kniha vyšla pred tromi mesiacmi a za ten čas sa predalo sotva päťtisíc výtlačkov vo všetkých dostupných verziách.

Je zo mňa autorka prepadáka. Prepadáak roka!

Vzala do ruky mobil, utrela si slzy papierovou vreckovkou. Potrebovala sa porozprávať s Jonathanom. Potrebovala, aby ju utešil, aby jej povedal, že ešte má nádej. Stačí

vyčkať, kým požiar celkom zhasne, a potom sa vráti v plnej sile.

Áno, vrátim sa. A táto nočná mora sa stane minulosťou.

„Jonathan?“

„Liv, teraz sa mi to celkom nehodí,“ vzdychol, keď konečne zdvihol.

Olivia sa zamračila. Od vydania knihy sa to Jonathanovi často „nehodilo“. Pritom nechcela veľa, len toľko, aby ju vy počul. Zdalo sa jej to, alebo ich vzťah po prvom neúspechu ochladol? Vedela, že podobná situácia môže nastať. Nena darmo sa hovorí, že práca a zábava nejdú dohromady.

Ale hádam si od nej nedrží odstup len preto, že práve nie je na vrchole.

A čo ak áno? našepkávala jej časť jej pochybujúcej osobnosti.

„Čítal si tú recenziu?“

„Ktorú myslíš, cica?“

Tú v New York Times,“ odpovedala naježene. Vedel, ako neznáša, keď jej hovorí cica. Náročky si ju doberá, aby zložila?

„Ach, áno, myslíš tú od Marcusa?“

„Od Marcusa? Ty toho podliaka Gilberta poznáš?“

„Nie, samozrejme, že nie,“ pokúšal sa vykrútiť. „Viem, že nevyznela veľmi dobre. Počúvaj, nemohli by sme to prebrať zajtra? Možno na večeri?“

Olivia si zahryzla do perí. Nezačula náhodou v pozadí ženský chichot?

„A kde si teraz?“

„Mám pracovný obed. Zavoláme si zajtra večer, dobre?“
A bez rozlúčenia ukončil hovor.

Nepovedal pred chvíľou, že sa stretnú na večeri, a nie, že si len zavolajú?

Alebo sa už načisto zbláznila? Šibe jej?

Čo robiť? Nemá zmysel vyžívať sa v depresiách. Kniha je nanič, čitatelia sa z nej vysmievajú, v lepšom prípade sa nazdávajú, že ich zradila, podrazila.

Schúlila sa na pohovke, rozhliadla sa po novom byte, ktorý si v New Yorku prenajala po úspechu prvých románov. Bože, to boli časy! Práva na preklad sa predali do dvadsiatich štátov. Zmenil sa jej život, aj súkromný život prešiel vývojom. O sedem rokov starší Jonathan jej krátko nato vyznal lásku. Myslela si, že má všetko. Úžasnú kariéru, úspešného, dokonalého muža, ktorý ju miluje a...

Naozaj by ju zaujímalo, s kým teraz Jonathan trávi čas. Asi pred mesiacom sa jej zdôveril, že má vo výhľade novú autorku a ak rozhovory budú pokračovať dobre, bude sa cítiť dostatočne zaistený, aby sa mohli konečne vziať. Áno, už tou zmienkou o svadbe napravil všetky svoje nedostatky – neprestajné meškanie, workoholizmus a istú povýšenosť nad ľuďmi z nižších vrstiev.

Ale...

Hádam len nebude žiarliť? Jonathan by jej nikdy neublížil. Možno naňho mohla viac tlačiť, aby konečne začali bývať spolu. Aj keď mala rada pokoj na písanie – a Jonathan bol presvedčený, že nikomu neuškodí, ak si do svadby každý udrží svoje zázemie, no čoraz častejšie sa

jej zdalo, že by si spoločné bývanie mali vyskúšať pred svadbou.

Navrhne mu to zajtra znova.

Opäť chytila noviny, roztrhala stranu s recenziou na kúsky a zdrapy hodila do koša.

V mobile jej pípala správa. Dúfala, že od Jonathana. Ukázalo sa však, že jej píše jej vydavateľka Claire Donovanová.

Claire: Môžem volať?

„Olivia! Nečakala som, že zdvihneš,“ ozvala sa Claire Donovanová. Mala príjemný hlas – trochu zvonivý, ale nie spevavý. Patrila medzi najúspešnejšie newyorské podnikateľky. Vydavateľstvo Horizon Literary Press založila po prvom rozvode ako dvadsaťpäťročná. A ten rozvod nebol ani zďaleka posledný. Olivia ju však chápala – neprestávala hľadať spriaznenú dušu, čo bolo pre mnohé ženy motivujúce.

„Mám zavolať neskôr?“

„Nie, vôbec nie. Asi bude rozumnejšie, keď všetko preberieme osobne, čo myslíš?“

Olivia prehltila. Začínala tušiť, čoho sa schôdzka má týkať. Vydavateľstvo jej nepredlíži zmluvu. Jonathan zámerne zdržiaval rokovanie, pretože očakával, že z knihy *Po zotmení* bude obrovský trháč. Na jej budúci román sa chystal usporiadať aukciu medzi najvýznamnejšími vydavateľmi.

Nakoniec sa teda ukáže, že stratí aj dobré zázemie. A vlastnou chybou. Prečo nie je schopná napísať ďalšiu historickú romancu? Čo je na tom také ťažké, keď to už zvládla desaťkrát?

Lenže keď sa s tým cieľom posadila pred notebook a zadívala sa na bielu obrazovku, chytila ju panika. Ďalší dobový príbeh o dievčati, ktoré nájde lásku u sprvu arogantného, necitlivého džentlmena? Nešlo jej to. Preto skúsila odlišný žáner. Nemohla strácať čas, na trhu sa každú chvíľu objavovali nové mená. Autorky súčasných romanci a psychotrilerov boli neuveriteľne rýchle a plodné. Mohla tak razom stratiť všetko, čo roky budovala.

„Áno, samozrejme,“ Olivia nahlas prehltna. „Kedy sa chceš stretnúť?“

„Mohla by si prísť o hodinu?“

Dopadne to dobre, opakovala si Olivia v duchu, kým trčala v taxíku na Piatej Avenue. Autá pred nimi akoby sa ani nehýbali, nebola najlepšia hodina na cestovanie. Nervózne poťukávala prstami po značkovej kabelke od Gucciho a namrzene sledovala, ako sa na okne usádzajú snehové vločky. Snežilo čoraz hustejšie, typická newyorská zima. V rozrušení ani nestačila obdivovať vianočnú výzdobu v obchodoch, nádherné girlandy, všade sa potulujúcich Santa Clausov a koledníkov.

Mala ísť radšej peši. Jonathan jej však stále pripomínal, že ak chce zapadnúť medzi celebrity, musí sa podvoliť is-

tým pravidlám. A pravidlo číslo jeden znelo: bohatí ľudia nikam nechodia peši.

Len čo bude mať na dohľad Archer Tower, kde sídlilo vydavateľstvo, už nebude čakať a vybehne z auta, akoby sa za ňou hnal zúrivy sob.

„Tohto roku začalo zavčasu snežiť,“ zamrmal taxikár. Bol zvyknutý rozprávať sa so zákazníkmi a ticho ho znervožňovalo. Mohol mať okolo päťdesiat, a hoci mal živnosť v New Yorku, očividne si tým nedal kaziť náladu.

„Veru áno, bohužiaľ.“

Taxikár sa pozrel do zrkadla a zamyslene si ju obzeral. „Aha, vy budete jedna z nich.“

Liv sa zamračila. „Čo tým myslíte?“

„Jedna z tých úspešných žien, ktoré sa búria, keď sa počasie rozhodne, že im zasiahne do starostlivo budovaných plánov.“

Posmešne si odfrkla. Najradšej by dodala, že on pravdepodobne patrí k mužom, ktorí neuznávajú ženskú nezávislosť, ale zahryzla si do jazyka a rozhodla sa, že si ho nebude všímať.

O štvrtňhodinu neskôr zastavil neďaleko Archer Tower a nezabudol jej zaželať veselé Vianoce.

„Začínajú sa naozaj úžasne,“ zamrmala, zhlboka sa nadýchla a chystala sa vojsť do jamy levovej.

Prečo si radšej neobula pohodlné topánky s protišmykovou podrážkou? Lodičky na vysokých podpätkoch neboli do snehu ideálne, preto sa k otáčajúcim dverám pohybovala opatrne, malými krôčikmi, akoby mala dlhú

úzku sukňu. Bolo však veľmi dôležité, aby teraz nespadla, aby sa neporanila a hlavne, aby si nezlomila ruky. Od nich teraz totiž závisí jej živobytie.

Zatiaľ...

Preplneným výťahom vyšla na dvadsiate ôsme poschodie, kde ju už čakala Clairina asistentka. Na rozdiel od všeobecného trendu nešlo o mladé dievča s nohami až potiaľ, pokiaľ jej siahali ramená, s kostnatými tvarmi, ale o sympatickú štyridsiatničku, ktorá dokonale ovládala logistiku Clairinej náročnej práce. Claire sa napokon rada obklopovala ženami primeraného veku – mali rovnaké skúsenosti a názory.

„Bethany,“ usmiala sa na ňu Liv a hneď ľutovala, že v rozrušení ani nepomyslela na darček. Musí to čo najskôr napraviť, niečo jej pošle po kuriérovi.

„Ako sa máte? Čo váš nový priateľ?“

Bethany, nemerajúca viac než stošesťdesiat centimetrov, otrčila ruku, aby jej ukázala diamantový zásnubný prsteň.

„Páni,“ obdivovala ju Liv. „To teda nie je hocaký kamienok!“ Ďalej chválila prsteň, naozaj sa jej páčil. Potom sa k Bethany sprisahanecky naklonila, aby ju nikto nepočul: „Som rada, že vás dračica nechala na chvíľku vydýchnuť a konečne ste si do života vpustili lásku.“

Bethany zbledla a šeptom jej odpovedala: „Budem si brať jej bratanca, Liv.“

Uf, tak toto celkom nevyšlo. Křčovito sa usmiala, mykla hlavou a cestou do Clairinej kancelárie už radšej mlčala. V poslednom čase sa jej lepí smola na päty, lepšie urobí, keď bude iba počúvať.

Trpí stihomamom? Alebo naozaj všetci dvíhajú oči od stolov a premeriavajú si ju? Zrakom prešla labyrint plný kóji. Zamestnanci civeli na monitory a sotva vnímali, že prešla okolo. Takže trpí stihomamom...

Bethany konečne zaklopala na dvere Clairinej kancelárie a uviedla ju dovnútra.

V obrovskej miestnosti plnej sklenených stolov, kožených pohoviek, vysokých kresiel a políc s knihami sa Liv cítila akási stratená. Prečo Claire túžila po takej veľkej kancelárii? Prečo potrebuje toľko miesta na sedenie? Zmestila by sa sem aj polovica zamestnancov.

„Liv, konečne si tu,“ Claire ju vítala s otvoreným náručím. A len čo jej Bethany doniesla kávu a neperlivú minerálku, prihladila si béžový kostýmček a prstami si prečesala tmavé vlasy. Na päťdesiatdvaročnú ženu pôsobila veľmi príťažlivo.

„Posadíme sa?“ navrhla, keď Olivia iba stála pri stole, akoby sa odmietala pohnúť.

„Áno, samozrejme. Prepáč, v poslednom čase som dosť vystresovaná.“

„To je pochopiteľné. Ale vždy som si ťa vážila ako silnú a odhodlanú ženu. Tá búrka rýchlo prehrmí.“

Olivia sa posadila do čierneho koženého kresla, prekrižila si nohy. „Som ti vďačná, že si ma za posledný román nelynčovala.“

„Našťastie som pri zmene žánru bola opatrná a nedala som tam náklad dvetisíc ako pri tvojich predchádzajúcich knihách. Čoskoro príde nový debakel a na ten tvoj sa

zabudne. Chcem však vedieť, ako to vidíš, čo bude ďalej. Čakám už týždeň a nezdá sa, že by si sa rozhodla pre nejaký záväzok.“

„O akom záväzku to hovoríš?“ čudovala sa Liv. Netušila, kam Claire smeruje. Na všetko vždy dohliadal Jonathan. Uisťoval ju, že kým príde k aukcii na jej nasledujúci román, udrží Claire v istote, že nijaké zmeny sa nechystajú, že čaká len na Oliviiin rukopis. Nechce predávať predsa mačku vo vreci. Ale to bolo predtým, ako sa stal z knižky *Po zotmení* totálny prepadák.

Teraz sa pre zmenu zatváрила nechápavo Claire.

„Keď ťa už Jonathan nezastupuje, musíme sa dohodnúť, ako budeme postupovať. Môžeme uzavrieť dohodu priamo, ale aj tak by som ti odporúčala agenta – kvôli zahraničným právam. Ak by si chcela...“

„Počkaj, počkaj,“ zastavila ju Olivia.

A Claire po vlastnej skúsenosti s mužmi zrazu pochopila, čo sa deje.

KAPITOLA 2

Olivia sa už tretí raz ospravedlňovala, že minula toľko papierových vreckoviek. Keď si však uvedomila, že Claire je k nej úprimná a nemá najmenší dôvod, aby jej klamala, podľahla zúfalstvu.

Jonathan, ten úbožiak, ju hodil cez palubu. Oznamoval Claire, že s Olivou rozviazal spoluprácu, pretože svojím posledným románom stratila akýkoľvek komerčný potenciál. A nevyzeralo to, že by bola schopná napísať nejakú ďalšiu knihu.

Keď sa konečne upokojila, chystala sa mu zavolať.

Claire sa posadila vedľa nej a chytila ju za ruku.

„Nekonaj unáhle,“ poradila jej. „Ver žene, ktorá má za sebou viac skúseností, než by si želala.“

„On ma podviedol!“

„Nie si ani prvá, ani posledná podvedená žena. Keď sa spamätáš zo šoku, budeš za ten nepekný rozchod vďačná.“

„Nerozišiel sa so mnou,“ namietla Olivia. Ale pri pohľade do Clairiných očí si uvedomila, akú hlúposť práve vyslovila. Samozrejme, že sa s ňou rozišiel. A dosť surovo.

„Preto sa mi v poslednom čase vyhýbal. Myslela som si, že je to kvôli tej novej autorke erotických romancí...“

„Kvôli Scarlett Wintersovej,“ dodala Claire so zdvihnutým obočím. „Na aukcii získal šesťcifernú zálohu a rovno zmluvu na ďalších päť jej románov.“

„Ty ju budeš vydávať?“ vyhrkla Liv. *Ďalšia zrada*, prebehlo jej hlavou. *Čím som si to zaslúžila?*

„Určite nie. Píše otrasne, a hoci má veľkú fanúšikovskú základňu, nepotrvá to dlho a predaj klesne. Ja budujem len perspektívnu spoluprácu.“

„Medzi tie ja už nepatrím.“

„Nech ti ani nezíde na um, aby si sa s ňou porovnávala. Každý sa niekedy popáli, má blok a snaží sa vymaniť zo žánru, ktorý ho preslávil. Nie si jediná, komu sa to stalo. Ale ja ti verím. Dopraj si čas a isto nájdeš správnu tému, ktorá ti bude vyhovovať.“

Liv sa vďačne usmiala. Nečakala, že u Claire nájde pochopenie, dokonca povzbudenie. Kým predtým by ju bola s radosťou považovala za priateľku, na druhej strane jej pred očami viala červená vlajka, že jej priazeň vyplýva výlučne z dobrého predaja.

„Vy s Jonathanom nemáte spoločný účet, však?“

„Nie, a možno by to...“ Napriek tomu Liv bleskovo schmatla telefón a prihlásila sa do internetového bankovníctva. Naozaj teraz netúžila riešiť problémy s bankou. Našťastie bola na svoje financie opatrná a spravovala ich sama. No uistí sa, nezaškodí to.

„Je to v poriadku,“ vydýchla si s úľavou.

„Šikovné dievča. Musíme si udržať kontrolu nad vlastnými účtami.“

„Ale čo mám robiť? Vianoce sú za dverami a ja som si myslela, že ich strávim s Jonathanom.“

„To je ten najmenší z tvojich problémov, Liv. A možno ťa rozchod bude motivovať a napíšeš ďalšiu knihu. Len, prosím ťa, nezanevri na romantiku.“

Olivia prikývla, hoci sa jej teraz zdalo nemožné, aby sa sústredila na písanie ľúbostného príbehu. Na hrudi sa jej usadila ťarcha ako kameň, v ústach cítila horkú pachuť klamstva. A jej srdce... Jej srdce napočudovanie bilo ďalej.

Čoraz viac sa v nej totiž dvíhal hnev. Chystala sa to Jonathanovi poriadne vytmaviť. Aj tej jeho Scarlett Wintersovej!

„Počkať!“ skríkla zrazu. „On a Wintersová...“

Claire výrečne prikývla. „Asi bude múdrejšie, keď dohodu odložíme a znovu sa stretneme po sviatkoch. Chcem ťa len uistiť, že s tebou stále rátam. A verím, že mi čoskoro pošleš novú romancu. Tú najlepšiu.“

Olivia vyťukala Jonathanovo číslo možno aj desaťkrát, ale hovor sa stále presmeroval do hlasovej schránky. Čo ak si ju ten zradca zablokoval?

Odchádzala z priestranej haly Archer Tower, kde sa hrčilo toľko návštevníkov, že ich recepční v zeleno-červených vestách nestíhali zapisovať a popri tom riešiť prichádzajúce telefonáty. Predvianočný blázinec!

Už bola takmer pri východe, keď sa šmykla a spadla rovno na podlahu, mokrú po roztopení snehu. To si nikto pred budovou neodupe topánky?!

„Nič sa vám nestalo, slečna?“

Takže si udrela hlavu. Nad sebou videla Santa Clausa s dlhou striebornou bradou, na očiach mal okuliare s hrubými ramienkami. Sýtočervená farba jeho obleku ostro kontrastovala s bielym lemovaním, až sa na chvíľu zamyslela, ako môže byť v New Yorku také dokonale biele. Akoby ho falošný Santa vytiahol priamo z obchodu a obliekol si ho až tu.

Prikývla a prijala ponúkanú ruku.

Keď sa dotkla Santu, až zmeravela. Mal jemnú, príjemne teplú dlaň. A to teplo sa šírilo do jej ramena a odtiaľ ešte ďalej. Zmocnil sa jej úžasný pokoj – ako keď si na Štedrý večer uvarila čokoládu s marshmallows a posadila sa pred televízor k novému vianočnému filmu. Pochybnosti, hnev a beznádej ustupovali kamsi do úzadia, až sa celkom rozpynuli.

Zažmurkala a konečne sa postavila. Prekvapilo ju, aký je ten muž vysoký, mohol mať šesťdesiat rokov, meral vyše